

andet Tilfælde derimod Spørgsmaal om en Stilling, der først kan opnaaes lang Tid hen i Livet, nemlig efter 25 Aars Alderen. Jeg troer isørigt, at der i denne § 2 skulde have staaet noget ganske Andet. Regjeringen har uden Tvivl forudsat det som selvfølgerigt, hvad jeg her tænker paa, men jeg troer, at det efter det Exempel, som ogsaa er givet i andre Landes Love, kunde have været ganske rigtig, at der i § 2 havde staaet en Undtagelse foruden den, der staaer, nemlig: for Brindsfer af det kongelige Huus. Derimod troer jeg, at Bestemmelsen om Præsterne helst maatte finde sin Plads paa andet Sted, nemlig i det Afsnit, hvor der tales om Tjenesteplichtens Ophør; thi under sædvanlige Forhold ville de tjenestedygtige Mænd, som ordineres til Præster i Folketirken, forinden have begyndt at afstjene deres Værnepligt. Dette er det ene Punkt, som man forsaavidt, troer jeg, har bragt paa det Nene for en anden Gangs Skyld. Vi vide jo, at hvad vi nu tale om, ikke vil kunne bære Frugt førend til næste Aar, thi Sagen er jo utvivlsomt at ansee for afgjort ved den Afstemning, der har fundet Sted igaar, og som vi nu have modtaget officiel Underretning om. Dernæst har det viist sig, at Alle kunde enes om den Sætning, at de af Staten anerkjendte Religionsfællesskabs Geistlige kunne af Regjeringen fritages for den Værnepligt, der maatte paahvile dem; altsaa, i saa Henseende viste det sig, at man var villig til at fravige det ubetingede Lighedsprincip, som man jo ellers har fastholdt saa strengt; derom have Alle været enige, nemlig om de Geistlige, der ikke hørte til Folketirken, hvilket Folkethinget ogsaa har antaget. Den Dissents, der blev tilbage, dreiede sig altsaa om de ordinerede Præster i Folketirken. Her viste det sig nu igjen, at et meget stort Fleertal var enigt om, at de skulde fritages for Tjeneste i Forstærkningen; vel vilde Flere først indskrænke denne Fritagelse til Fredstid, men dette blev tilfids dog kun fastholdt af et enkelt Medlem, og denne Forstærkningstjeneste er jo ogsaa opgivet af Folkethinget. Tilbage staaer altsaa Spørgsmaalet om den Tjenestetid, der regelmæssig paahviler den Værnepligtige, inden han kommer i Forstærkningen, altsaa i Virkeligheden Tjenesten i

Linien og Reserven, men som det efter vor nuværende Ordning alene hedder: i Linien. Det er bekjendt, at denne Tjenestetid i Linien hos os er en forholdsmæssig lang Tid, fordi hele denne Tjeneste ligger i et samlet Tidsløb og ikke har kunnet udfoldes i de to Hovedafsnit, hvori den dog naturlig falder, nemlig den egentlige Linie og Reserven; men det er altsaa, som sagt, om denne Tid, der gaaer forud for Forstærkningen, Uenigheden dreier sig. Nu har der, troer jeg, ikke fra nogen Side været Tvivl om, at man gjerne vilde gjøre, hvad der under Sagttagelse af Hovedprincippet kunde stee for at forhindre Misbrug. De, der have fastholdt det nu bestaaende Princip, have ikke gjort det for at staae nogen enkelt Mand fri for Værnepligten, og idet man lagde Mærke til, at den Afgang til Udsættelse, som Lovgivningen jo hjemler, og som dette Lovforslag fremdeles skulde hjemle, kunde i Forbindelse med en meget tidlig Udsættelse som Capellan føre til, at nogle Enkelte paa denne Maade frigjorde sig for Værnepligten, saa var man, som sagt, meget villig til, saavidt det lod sig gjøre uden Brud paa Princippet, at modvirke et saadant Misbrug, som muligt kunde finde Sted i det enkelte Tilfælde. Jeg vil ikke paa nogen Maade sige, at det af de ganske Enkelte, som ad denne Vej i Virkeligheden maatte være slupne, har været gjort netop med den Hensigt at slippe for Værnepligten, men det kunde jo alligevel vække Forargelse, og Alt hvad der kunde gjøres, for i denne Henseende at modvirke en saadan forargelig Virkning af den gjældende Retstilstand, vare vi Alle meget villige til at samthkke i. Nu tilstaaer jeg, at jeg for min Person oprindeligt har troet, at, naar man havde taget sit Udgangspunkt fra den Alder, da man efter Lovgivningen hidtil forudsættes i Reglen at fremstille sig til Behandling paa Sessionen, altsaa 22 Aars Røgsrusalderen, og naar man saa havde sagt, at den, som benyttede Udsættelsesprivilegiet og fremstillede sig senere, maatte finde sig i, at han ikke fik Afgang til Ordination, førend der efter 25 Aars Alderen var forløbet ligesaa lang Tid, som han havde faaet Udsættelse, naar man altsaa havde stillet Forordning om en Tjeneste i Linien i 3 Aar, der skulde have fundet Sted, for at Ordinationen